

ЧЕТАТА НА х. ДИМИТЪРЪ И СТ. КАРАДЖА

VIII. Какво е станало съ загубенитѣ 14 души четници

Ние разбрахме, че е невъзможно да намѣримъ войводата, особено следъ като мина наблизко потерята, и останахме скрити на мѣстото, гдето бѣхме. Следъ половинъ часъ чухме гърмежи на пушки къмъ Бузлуджа. Ясно бѣше, че потерята е почнала сражение съ нашитѣ другари. Отначало гърмежитѣ бѣха рѣдки, а после зачестиха и се слѣха въ едно страшно бучение. Стана дума да се притечемъ на помощъ на нашитѣ другари. Но какъ можехме да сторимъ това, когато почти всички бѣхме ранени и едва се влачехме по колѣне?

Привечеръ гърмежитѣ спрѣха, и всичко утихна. По това време край насъ мина едно овчарче, което караше два коня. То ни каза, че гърмежитѣ били на турската потеря, която правѣла учение. Ние се успокоихме, че нашитѣ другари сж живи, и въ насъ се роди надеждата, че пакъ ще видимъ нашия любимъ войвода.

Дигнахме се като пребити и потеглихме къмъ изтокъ да търсимъ въ сливенската планина **Агликина поляна**, гдето ни бѣше казано още въ Ромъния, да се съберемъ, ако нѣкой се изгуби.

Цѣла нощъ скитане, падане, ставане — капнахме отъ умора. Седнахме ужъ да починемъ, а сме заспали и се събудихме, когато слънцето вече бѣше изгрѣло.

Пакъ потеглихме изъ планинския пушинакъ. И така скитахме цѣли четири дни: гладни, безъ троха хлѣбъ. Хранѣхме се само съ киселецъ, гджи, кжпини и едни черни бобонки.

На петия день предъ насъ се изпрѣчи единъ старецъ овчаръ. Той ни посрѣщна добре. Съгласи се да заколи едно шиле и да ни нагости. Нахранихме се богато и починахме. Помолихме го да ни заведе къмъ Сливенъ, но той не се съгласи. Посочи ни, на къде да вървимъ и ни изпрати. Той нищо не знаеше, какво е станало съ нашия войвода.

Впустнахме се изъ планинското море безъ водачъ, само по посока. Завалѣ дъждъ, който пакъ изкваси ранитѣ ни. Скитахме така нови три дни.

На четвъртия день по обѣдъ зачухме изъ планинския гжсталакъ, изъ който се движехме, удари отъ брадва. Издебнахме дърваря и се приближихме до него, безъ да ни забележи. Той бѣше старъ човѣкъ, който сѣчеше едно дърво, подебело отъ него. Когато ни видѣ, не се сепна, не се уплаши, а ни посрѣщна засмѣнъ.

Този старецъ се казваше дѣдо Стоянъ, отъ с. Хаинето. Той познаваше лично всички български войводи, защото и самъ е билъ хайдутинъ. Като чу, че Караджата е хванатъ, а може и Хаджията да е убитъ, очитѣ му се насълзиха.